

dem tilbage igjen maaskee kan være ringe nok, men at der her ingenlunde afgjøres Noget om det principielle Punkt. Det er efter en saadan Betragtning, at jeg kan beslutte mig til at stemme for Paragraphen i dens Heelhed, altsaa dette Punkt medindbefattet derunder, og jeg kan paa ingen Maade overse de uhyre store Vanskeligheder, som vilde reise sig af, at man stemte derimod. Jeg troer ogsaa, at naar der er frenkomet en enkelt Udtalelse fra en æret Landsthingsmand fra anden Kreds (Kistræ) om, at han vilde stemme derimod, da hører dette til saadanne mere enkelte Bestræbelser for at frie sin individuelle Samvittighed, som man altid gjør i det bestemte Haab, at Thinget i sin Heelhed vil have den Indsigt og Forstand ikke at følge et saadant Exempel. Man kan jo ganske vist trække en saadan Verel paa den høiere Indsigt, som man forudsætter med Sikkerhed at være tilstede hos Thinget, og derefter stille sig paa dette behageligere Standpunkt ved en Sag, som kan vække Tvivl, at man siger: „Ja, jeg stemte ikke for det“. Men det er paa den anden Side, troer jeg, et glædeligt Beviis paa en sand og ægte constitutionel Udvikling, naar man veed, at det forholder sig saaledes, at man vel nok selv for sin individuelle Person bekvemt kan trække en saadan Verel, at man saa dog ikke derved udsætter sig for at lokke Thinget i dets Heelhed ind i en Mæsse Vanskeligheder, som det paa ingen Maade vilde være istand til senere at løse. Jeg skal altsaa for mit Bedkommende ikke gjøre nogen saadan Bestrævelse for at frie mig individuelt, men troer fuldkomment at kunne bære min Deel af Ansvar for at slutte mig til Paragraphen i dens Heelhed.

Blom: I det jeg tillader mig at tage Ordet, er det kun paa indirecte Maade vedkommende den Paragraph, som er under Forhandling. Jeg vilde nemlig udtale, i hvilken farlig Tilstand Kongeriget, ja hele Monarchiet befinder sig, fordi der fast ikke er en eneste Fæstning i holdbar Stand paa hele Halvøen. Det har skræmmeret mig, at der endnu ikke, skjøndt vi allerede ere 3—4 Aar fra den sidste Krig, er tænkt paa alvorligt at sætte, navnlig Fredericia, i Forsvarsstand, skjøndt dens Forsvar sidst svarede saa god Regning, og skjøndt den er af

alleryderste Vigtighed, fordi paa dens Forsvar berouer i Krigen hele Forbindelsen mellem det danske Fastland og det danske Øland. Jeg veed meget vel, at man har talt Meget om og søgt Bevillinger for at faae Kjøbenhavn befæstet; men jeg maa derved gjøre opmærksom paa, hvad jeg allerede skriftligt har tilladt mig at ytre for det større Publikum, at Kjøbenhavns Befæstning kan i mine Tanker ikke gaae an uden at udsætte hele Danmark for Udælgelse, forsaavidt vi i Kjøbenhavn have concentreret det Vigtigste af, hvad Danmark eier og producerer. Jeg tillader mig derfor endnu engang at gjøre den høitærede Krigsminister opmærksom paa — hvad jeg tvørigt vistnok ikke behøvede, og som jeg ingenlunde fremsætter som nogen Paastand, men blot som en Bemærkning ved dette Punkt — at, er der Noget, hvortil Landets Finanser burde tages i Beslag, saa er det virkelig til at faae blot et eneste fast Punkt, overensstemmende med Landets Kræfter, paa Fastlandet. Hvert Dieblif kunne vi blive indviklede i en continental Krig, ja, vi vide ikke, om vi ikke i denne Sommer gaae en saadan imøde, og saa kan en Tjende, — hvad der ikke maa frappe os, da det er en Ting, der gaaer igjennem hele vor Historie, — oversvømme os fra Elben til Skagen; thi Danmark har aldrig kunnet modstaae et saadant Indfald i Fronten. Men hvad vi kunne og skulle, saalænge vi ere istand dertil, det er at holde fast paa de enkelte, faste og vigtige Punkter, der, overensstemmende med vore Kræfter, lade sig fastholde, og af saadanne Punkter er der kun to paa Halvøen, som vi have Raad til at befæste og Kræfter til at besætte, og det er Als eller den nuværende Stilling paa Dyppel og Fredericia; de ere Middelpunkterne, — dog især Fredericia; thi man skal begynde at forsvare sig indenfra udad i denne som enhver anden organisk Udvikling, og ikke udenfra indad. Og hvorfor? Fordi, naar man forsvarer sig indenfra udad, begynder man, hvor man er stærkest og hvor man altsaa snarest kommer til at danne nogen virkelig Modstand. Jeg tør bede den ærede Krigsminister og det ærede Thing at tage disse Ord under Overveielse og alvorlig Eftertanke.